

altsaa efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra konservativ Side i Folketinget, den bedste Tro paa, at et saadant Forslag lader sig gennemføre ogsaa her.

Det er ogsaa ganske urigtigt at sige, som det ærede Medlem sagde, at det er en indirekte Skat, en Skat paa Omsætningen. Nej, det bliver det først, naar Jernbanetaksterne blive saa høje, at Udbyttet af Statsbanerne med et rigtigt opstillet Regnskab giver et Plus ud over den Rente, hvortil Staten selv kan stifte Laan. Det er der imidlertid ingen som helst Fare for, thi jeg tror personlig ikke en Gang, at det vil lykkes gennem den Forhøjelse af Jernbanetaksterne, vi nu ville foreslaa, at naa til en Rente f. Eks. af $3\frac{3}{4}$ pCt. Der er i alt Fald ingen som helst Grund til at frygte for en saa stor Forrentning, at der bliver noget, som i mindste Maade kan kaldes en Skat paa Omsætningen. Der bliver kun det tilbage, at Folk komme til at tilbagebetale Staten den Udgift, den har ved at drive Jernbanerne. Ingen vil dog paastaa, at vi betale Skat, hver Gang vi sætte et Frimærke paa et Brev. Vi betale saa meget, at Postvæsenet bærer sin Drift og giver en anstændig Forrentning af de i det anbragte Kapitaler, og det betragte vi alle som det, det er: at Staten driver en Forretning paa Balance, og ikke saaledes, at Staten benytter Postvæsenet til at udtinge en Skat af Befolkningen.

Det ærede Medlem har ikke Ret i at sige, at paa hans Side ere Virkeligheden og Tallene, naar han forudsætter den nuværende Tilstand som blivende. Nej, paa min Side ere Virkeligheden og Tallene, naar jeg siger, at der er en, om ikke stor, saa dog kendelig Opgang til spore, statsfinansielt set. Jeg har Toldtallene for mig, og jeg har for øvrigt ogsaa andre Vidnesbyrd.

Det ærede Medlem siger, at der skal lang Tid til at skaffe Balance, og at der maa tages fat straks. Det behøver det ærede Medlem ikke at sige mig. Mine Overvejelser begyndte den første Dag, jeg overtog Finansministeriet. Det kunde ikke være mig nogen Hemmelighed, at der skulde en væsentlig Forøgelse af Indtægterne til, og Forarbejderne ere ogsaa i Gang; men disse Forarbejder ere nu en Gang ikke noget at løbe til, hvis man vil gaa ud fra det Grundsynspunkt, at vi i Virkeligheden have Skatter nok her i Landet. Der er ført en udførlig Forhandling derom nede i Folketinget; jeg skal ikke komme tilbage dertil. De Tal, jeg næv-

nede, nævnedes jeg ikke for at vise, at vi her til Lands ere lavt beskattede, tværtimod for at vise, at vi, naar vi tage Stats- og kommunale Skatter tilsammen, i Virkeligheden ere ganske højt oppe, og at det i og for sig vil være uheldigt at komme højere op. Naar det er min Opfattelse, er det ganske klart, at man maa anstrenge sig til det yderste for, at de nye Indtægter, man vil indvinde, blive saa lidt tyngende som muligt, i saa ringe Grad som muligt komme til at fremtræde som yderligere Byrder for Befolkningen. Det er det, som mine Bestræbelser gaa ud paa, og det tager nu en Gang sin Tid. Men jeg tror, at det er en Tid, der ikke er spildt. Jeg kan i alt Fald forsikre det ærede Medlem om, at Arbejdet er i fuld Gang og ikke vil hvile, før Maalet er naaet.

Det svageste Punkt i det ærede Medlems Tale var jo dette, hvor han fralagde det Ministerium, hvoraf han var Medlem, ethvert som helst Ansvar for, at der slet ikke var begyndt noget Forarbejde til at forøge Statsindtægterne. Det ærede Medlem brugte her et Argument, som jeg synes ikke var godt, at hans Ministerium sad paa saa overordentlig usikker Grund: det blev kastet ind i Forretningerne i Oktober 1909, og det blev kastet ud af dem igen i Juli 1910. Ja, det ærede Medlem ved jo dog meget godt, at det er ikke nogen Lod, der er særlig for det Ministerium, han havde Sæde i. Det er nu en Gang saaledes indenfor den parlamentariske Verden baade i Danmark og andre Lande, at Ministerierne skifte hurtigere end før, at de parlamentariske Forhold ere mere uberegnelige end før. Jeg indrømmer, at det ærede Medlem kunde have Grund til at formode, at hans Ministerium ikke vilde faa nogen særdeles lang Levetid, men hvor lang, kunde han ikke vide, og i alt Fald er det en udmærket Leve-regel for ethvert Ministerium, baade for dem, der tro at sidde med en kort, og dem, der tro at sidde med en lang Levetid, at de skulle arbejde og lægge deres Planer, som om de skulde sidde der for Evigheden; thi Personen er det forbigaaende, men Stillingen er det blivende, og enhver, der sidder i Stillingen, enten det saa er en kortere eller længere Tid, skal føje sit Arbejde ind i Helheden og lægge den Grund, som hans Efterfølger efter kortere eller længere Tids Forløb vil komme til at bygge paa. Vi vide jo alle sammen, at i alt Fald en meget stor Del af det Arbejde, vi gøre, kommer vi ikke selv til